

[Edvard Sørensen.]

hænger det sammen med, at det, man skrev i den Betænkning, og som ogsaa har været drøftet ved denne Behandling, var mit Partis Ordfører grundigt inde paa ved første Behandling, og jeg vil paa mit Partis Vegne henholde mig til de Udtalelser, vor Ordfører da fremsatte.

Henning Hasle: I Forbindelse med de Lovforslag, der her er til Behandling, kunde der maaske have været Grund til at rejse Spørgsmaalet om Borgernes Værn mod Ulykker som den, der er sket for nylig i Esbjerg. Jeg gaar ud fra, at de, der har lidt Skade ved den paagældende Lejlighed, vil faa Erstatning af Staten, men det, der navnlig interesserer i denne Forbindelse, vilde være, om det ikke var naturligt at gennemføre en Forsikringsordning for Ulykker af lignende Art, saaledes at f. Eks. Indehavere af faste Ejendomme, Varelagre, Løsøre o. s. v. fik paalagt en Forsikringspræmie til Udredelse af Erstatning for de Medborgere, der maatte blive ramt paa denne Maade. Spørgsmaalet har for faste Ejendommens Vedkommende i længere Tid været ventileret af Forsikringsselskaberne, der har forsøgt at ordne det paa frivillig Basis, men indtil videre uden Resultat. Paa samme Maade har min politiske Ven i det andet høje Ting, Hr. Halfdan Hendriksen, rejst Sagen med Hensyn til Vareforsikringen — det var for nogle Maaneder siden, da Spørgsmaalet om Søforsikring var til Behandling i det andet høje Ting. Jeg tror, Tiden er inde til, at Regeringen nu stiller sig i Spidsen ogsaa paa dette Omraade og søger at skabe en forsikringsmæssig Ordning over for Krigsulykker, baade for saa vidt angaar faste Ejendomme, Løsøre, Varelagre o. s. v.

Indenrigsministeren (Bertel Dahlgaard): Jeg takker for den enstemmige Tilslutning, der er givet Lovforslaget med de Ændringer, der nu er stillet Forslag om, og som jeg har kunnet give min Tilslutning.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har meget stærkt understreget baade i Betænkningen og nu her i Dag, at hele Ansvaret i denne Sag ligger hos Indenrigsministeren. Jeg ved ikke, hvorfor det i særlig Grad skal understreges; det er jo en Selvfølge, at Ansvaret for denne Lovs Administration ligger hos Indenrigsministeren — inden for Rammerne af den Myndighed, der er givet ham. Men da man aabenbart skal sige Selvfølgeligheder her, maa jeg maaske replicere ved at sige, at Ansvaret for ube-

føjet Kritik med Hensyn til, hvad jeg har foretaget inden for dette Myndighedsomraade, ligger ogsaa hos den, der fremsætter den. (*Ole Bjørn Kraft: Selvfølgelig!*) Ja, jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem forleden Dag begyndte sin Tale med at sige, at det gjaldt paa dette Omraade som paa andre, at Tiden er ikke til noget Opgør, og derefter fremsatte det ærede Medlem al den Kritik, det var muligt for ham, angaaende de Forsømmelser, jeg skulde have gjort mig skyldig i. Det samme er sket her i Dag. Den Form for Loyalitet har jeg ikke Brug for; jeg vil meget hellere, at det ærede Medlem i Udvalget viser, hvad det er; jeg har forsømt inden for mit Myndighedsomraade. Jeg maa maaske have Lov til at sige paa den Anledning, der er givet, at jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem er noget mere veltalende her i Salen end paa de Steder, hvor jeg ellers møder det ærede Medlem, og hvor jeg i timelange Redegørelser oplyser, hvad der er foretaget paa dette Omraade. Jeg siger: inden for det Myndighedsomraade, der er givet mig, og det har jo nogen Betydning, idet ogsaa Spørgsmaalet om det Tempo, hvori Foranstaltningerne er truffet, staar i Forbindelse dermed. Naar jeg f. Eks. i Efteraaret i Fjor paalagde at udarbejde en Plan for Københavns Luftbeskyttelsesomraade og indsende den til Indenrigsministeriet, opfordrede til Nedsættelse af et Udvalg med teknisk Raad og senere, saa vidt jeg husker i November Maaned 1938, godkendte dette Fællesudvalg og det tekniske Raad, og der derefter senere af mig personlig og det civile Luftværn er givet Udtryk for Ønsket om Fremskyndelse, ja, saa falder det selvfølgelig ikke mig ind at øve en Kritik mod denne Ledelse her i København, at den har handlet uforsvarligt, at den har smølet o. s. v. Det har den selvfølgelig ikke. Dette tekniske Raad, sammensat af de sagkyndige her i denne By og dens Omegnskommuner, som med Nødvendighed skal udarbejde disse Ting, har staaet over for de meget store Opgaver, det her drejer sig om, Opgaver, der strækker sig over en Række Omraader, hvor jeg i øvrigt anmodede om, at de maatte blive indsendt enkeltvis, hvis Arbejdet derigennem fremmedes stærkere. Jeg siger, der er selvfølgelig ikke Tale om, at Københavns Kommunalbestyrelse og de andre Kommuners Kommunalbestyrelser, der er repræsenteret i dette Udvalg og det tekniske Raad, har handlet uforsvarligt eller paa nogen Maade smølet. Jeg er overbevist om, at det har de ikke, men det Arbejde, der udføres, et meget